

Arrest

nr. 200 747 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juli 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 21 juni 2016.

1.2. Op 29 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en soennitische moslim te zijn. U stelt te zijn geboren in de Iraakse hoofdstad Bagdad, Centraal-Irak. U heeft in België asiel aangevraagd samen met uw minderjarige broer [Faisal A.T.B.] [...].

In januari 2014 werd naar jullie thuis een granaat gegooid. Faisal, die in de tuin zat, werd geraakt en naar het ziekenhuis gebracht. Na een rustige periode begon het sektarisch geweld opnieuw op te laaien in jullie wijk. Soennieten werden gedwongen hun huizen te verlaten. Zo ook uw vader, op 10 mei 2015. Hij weigerde en werd acht dagen later samen met uw broer Fahed beschoten door onbekenden in een wagen zonder kenteken. Een uur na het incident overleed uw vader in het ziekenhuis. Een uur later ook uw broer Fahed. De dag nadien deed u aangifte bij het politiebureau en verliet u samen met Faisal jullie huis. Jullie verbleven kort bij een vriend in de wijk Al Mansour tot uw moeder geld kon vinden. Op 20 juni 2015 vlogen jullie naar Turkije. Op 7 juli 2015 vroeg u samen met uw broer Faisal asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw originele verkiezingskaart neer, uw originele identiteitskaart, uw originele nationaliteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de eerste pagina van Faisal zijn paspoort, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Fahed en een kopie van de overlijdensakte van uw vader, de originele nationaliteitskaarten van Fahed en uw vader, de identiteitskaarten van Fahed en uw vader, de originele aangifte van de dood van Fahed en uw vader, een origineel medisch attest van uw moeder nadat ze een aanslag heeft overleefd op de markt na jullie vertrek, kopieën van de id-documenten van uw moeder en zussen, kopieën van de stemkaarten van uw gezinsleden, een kopie van jullie voedselkaart en een bundel van uw advocaat in verband met de veiligheidssituatie in Bagdad.

Ter staving van zijn identiteit en/of asielrelaas legt uw broer Faisal zijn originele id-kaart neer, zijn originele nationaliteitskaart, een kopie van een Iraaks medisch document in verband met de granaataanslag die hij heeft overleefd en een Belgisch medisch document over dezelfde kwetsuren.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermings-status zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met sjiitische milities in uw stad van herkomst Bagdad. U legde in dit verband immers vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw vervolgingsfeiten allerminst aannemelijk heeft kunnen maken. Het door u geschetste relaas kan namelijk als weinig plausibel worden beoordeeld. U haalt aan dat een sjiitische groepering uw vader kwam bedreigen en eisen dat hij en zijn gezin jullie huis in Al Mahmoudia moesten verlaten. In jullie wijk waren de sjiieten namelijk in de meerderheid en begonnen jullie, soennieten, aan te vallen (gehoorverslag CGVS [O.], dd. 21 juni 2016, p. 5). Uw vader weigerde en werd om die reden samen met uw broer vermoord op 18 mei 2015, waarna u en uw jongere broer Faisal het land zijn moeten ontvluchten. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat uw moeder samen met uw zussen nog een jaar lang in Al Mahmoudia zijn blijven wonen (CGVS [O.], p. 6). Uw verklaring hiervoor dat vrouwen niet worden gevisieerd, houdt geen steek. Het uiteindelijke doel van de sjiieten was namelijk, zoals u zelf ook aanhaalt, alle soennieten uit de wijk te verdrijven. Dat uw moeder en zussen er echter nog een jaar zouden kunnen wonen, na de dood van uw vader en broer en het vertrek van uw broer Faisal en u, is hier dan ook uiterst incoherent mee. Deze vaststelling wordt verder versterkt door uw bewering dat jullie belagers na de moord op uw vader en broer niet meer langs zijn geweest bij u thuis, wat vanzelfsprekend niet strookt met uw bewering dat ze jullie de wijk uitwilden, gezien de vrouwen er zonder veel problemen zijn blijven wonen. Geconfronteerd met deze vaststellingen beweert u dat het uiteindelijke doel is om de soennitische mannen uit te moorden, wat dan weer tegenstrijdig is met uw eerdere bewering dat ze jullie bovenal de wijk uitwilden. Ook dient te worden opgemerkt dat uw oom weliswaar gedood werd door de milities, maar zijn zonen eveneens nog in jullie wijk konden verblijven (CGVS [O.], p. 11-12). Evenmin plausibel is de reactie van uw vader in de door u geschetste algemene context. U verklaart dat er in de andere straten heel wat families werden weggestuurd en dat de zonen van jullie buurman [A.T.] drie maand voor jullie problemen waren gestart werden gedood (CGVS [O.], p. 8-9). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw vader zo standvastig en koppig zou hebben gereageerd op de eis van jullie belagers om jullie huis te verlaten door aan te halen dat hij niet van plan was te verhuizen (CGVS [O.], p. 7). Uw verklaring dat er dagelijks zo incidenten plaatsvonden (CGVS [O.], p. 9) kan zijn koppig gedrag niet vergoelijken. Uw vader wist door de vele voorbeelden uit jullie straat wat de gevolgen zouden zijn indien hij hun eis niet zou inwilligen. Dat hij dan toch voor zichzelf maar ook voor zijn gezin zo een groot risico nam, is weinig geloofwaardig. Uw incoherent en onlogisch geschetst asielrelaas kan dan ook als weinig geloofwaardig worden beschouwd.

Ook andere tegenstrijdigheden en incoherenties ontsieren de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 september 2015 en bij uw gehoor bij het CGVS op 21 juni 2016. Bij de DVZ verklaarde u dat uw oom [M.] gedood werd door de militieleden omdat deze dachten dat hij loog over jullie vlucht naar het buitenland (vragenlijst CGVS [O.], p. 5). De militieleden waren namelijk naar u en uw broer komen vragen bij uw oom thuis. Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u echter de reden niet te weten waarom uw oom werd vermoord. Het gebeurde namelijk van de ene op de andere dag in de souq. Voordien zou hij nooit bedreigd zijn geweest en zou hij niets hebben vernomen van eventuele bedreigers (CGVS [O.], p. 12). Geconfronteerd met uw wisselende verklaringen haalt u aan uw verklaringen die werden vastgelegd door de DVZ nooit verklaard te hebben. Het louter ontkennen van uw eerste uitspraak doet echter geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ u voorgelezen in het Arabisch en door u als goedgekeurd ondertekend (vragenlijst CGVS) én verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat alles bij de DVZ normaal verlopen was, zonder iets te willen aanpassen of verbeteren (CGVS [O.], p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Vervolgens strookt ook de door u gegeven datum waarop jullie vervolgingsproblemen zouden zijn gestart niet met de objectieve informatie in het dossier. U benadrukt meermaals dat de militieleden uw vader voor het eerst kwamen bedreigen op 10 mei 2015, op een vrijdag na het vrijdagsgesbed (CGVS [O.], p. 10 & p. 13). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat een blik op de kalender aangeeft dat 10 mei 2015 een zondag was. Hiermee geconfronteerd blijft u erbij dat uw vader voor het eerst werd aangesproken op 10 mei, maar vlak u uw andere verklaringen af en zegt u dat het na een middaggesbed moet zijn geweest (CGVS [O.], p. 13). De vaststelling dat u aanvankelijk foutieve verklaringen aflegt ten opzichte van objectieve informatie en pas in tweede instantie uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstellingen en/of confrontatie ondermijnt vanzelfsprekend uw geloofwaardigheid.

Vervolgens stroken uw verklaringen ook niet met de documenten die u als bewijs hiervoor neerlegt. U verklaart uitdrukkelijk dat uw vader en broer beschoten werden rond 9 uur 's avonds, op weg naar het winkelcentrum en dat nadien uw vader overleden is om 10 uur en uw broer een half uur later (CGVS [O.], p. 5, p. 10 & p. 18). Merkwaardig is dan ook dat op de overlijdensaktes van uw vader [A.] en broer Fahed, die u ter staving van de moord neerlegt, te lezen valt dat deze respectievelijk om 5 uur en 6 uur overleden zijn, en dat de lijkschouwer na onderzoek de aktes opgesteld had om 22 uur en 23 uur (vertaling stuk 4 & 5 [O.]). Geconfronteerd met de vaststelling dat u het uur van de opmaak van de overlijdensakte verwacht met het uur van overlijden zegt u dat u het zo gelezen had en daardoor ook zo dacht (CGVS [O.], p. 18). Nochtans ging u mee met de ziekenwagen naar het ziekenhuis en was u er steeds aanwezig (CGVS [O.], p. 10 & p. 18). Verwacht mag worden dat u dan ook het uur waarop uw vader en broer hun laatste adem uitbliezen zou weten zonder het te moeten lezen op de aktes, al dan niet foutief. Dat deze aktes misschien verkeerdelijk zijn opgesteld, zoals u nadien beweert, kan uw incoherentie eveneens niet wegwerken. Bij de bespreking van het document en voor de confrontatie haalde u namelijk niets aan over eventuele foutieve gegevens op de akte en bovendien verwees u zelf ook naar het document om het uur van overlijden te duiden (CGVS [O.], p. 18). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt ten stelligste de algemene geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten. Ook zijn deze aktes samen met de politieaangifte louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan en blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Iraakse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Bovenstaande vaststellingen betreffende uw eigen verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid als zou uw vader zijn bedreigd geweest door een sjiiitische militie en daardoor samen met uw broer zou zijn vermoord. Vervolgens worden ook lacunes en incoherenties opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw broer Faisal. Bij het inschatten van zijn beperkte kennis over jullie problemen en van deze tegenstrijdigheden moet er vanzelfsprekend rekening mee worden gehouden dat uw broer minderjarig was en het dus moeilijker heeft om alles correct in te schatten. Desalniettemin blijft het vastgestelde verschil markant, gezien het toch slaat op sleutelementen in jullie asielrelaas. Zo is het uiterst vreemd dat uw broer Faisal niet kan aanhalen wie jullie bedreigde (gehoorverslag CGVS Faisal, dd. 21/06/2016, p. 6), welke milities het exact op jullie hadden gemunt (CGVS Faisal, p. 8), op welke manier jullie werden bedreigd (CGVS Faisal, p. 7) en wat er exact gebeurd was op 10 mei 2015 (CGVS Faisal, p. 7). Vervolgens is het vreemd dat uw broer Faisal aanhaalt dat de moordenaars van uw broer en vader uit hun wagen waren gestapt om hen te beschieten (CGVS Faisal, p. 7) terwijl u ook na confrontatie blijft aanhouden dat ze vanuit de wagen werden beschoten (CGVS Faisal, p. 19). Uw verklaring dat uw broer

fout zal zijn omdat hij minderjarig is en niet alles kan onthouden, is vreemd. Het gaat hier namelijk over de wijze waarop twee van jullie gezinsleden zijn omgekomen, zoiets staat ook bij minderjarigen in het geheugen gegrift. Vervolgens is het vreemd dat uw broer aanhaalt dat uw oom net voor zijn huis werd gedood, toen ze naar jullie kwamen vragen (CGVS Faisal, p. 9), terwijl u, zoals eerder beschreven, niet eenduidig was of het nu in de souq dan wel toch voor zijn huis was (CGVS [O.], p. 12). Tot slot is het opmerkelijk dat uw broer niet weet dat de zonen van jullie buurman [A.T.] gedood of vermist raakten (CGVS Faisal, p. 6; CGVS [O.], p. 8-9). Dat u en uw broer weinig coherente verklaringen afleggen en uw broer tevens amper op de hoogte is van jullie vervolgingsfeiten, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van jullie asielmotieven als zou jullie broer en vader gedood zijn omwille van sjiitische bedreigers.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat jullie de granaataanval in jullie tuin, waarbij Faisal gewond is geraakt, niet aannemelijk hebben kunnen maken. Hierbij moet worden opgemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan de verwondingen die Faisal heeft opgelopen, jullie zijn er echter niet in geslaagd deze aanval voor te stellen als een aanval op jullie familie of jullie persoonlijk. Bij het afleggen van zijn verklaringen voor de dienst Minteh op 7 juli 2015 verklaarde Faisal namelijk dat hij gewond was geraakt door een granaat toen hij met zijn vrienden op een speeltuin aan het spelen was en dit een dag na de moord op uw broer en vader. Daardoor zouden jullie verhuisd zijn naar de wijk Abu Sheir, waar u werk zou hebben gevonden in een bar waar alcoholische dranken werden verkocht en waarop u daardoor problemen zou hebben gekregen met een sjiitische militielid (fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling, Faisal, dd. 07/07/2015). Deze verklaringen staan in schril contrast met jullie verklaringen op het CGVS, waarbij jullie beiden verklaren dat er een granaat in jullie tuin werd gegooid op 5 januari 2014, anderhalf jaar voor jullie vertrek uit Irak (CGVS Faisal, p. 4-5, CGVS [O.], p. 4 & p. 6). Uw broer Faisal ontkent na confrontatie met klem deze uitspraken bij de dienst Minteh afgelegd te hebben, wat geen afbreuk doet aan voornoemde tegenstrijdigheid. Ook zijn verklaring dat hij vermoeid was en dus zomaar iets zei, is weinig geloofwaardig. Wanneer naar iemand zijn redenen voor zijn vlucht uit zijn thuisland wordt gevraagd, mag verwacht worden dat die steeds dezelfde verklaringen aflegt, indien waargebeurd. Deze tegenstrijdigheid is dermate markant dat ze niet door zijn jonge leeftijd verklaard kan worden. Ook ontsieren jullie incoherente verklaringen bij de CGVS over deze aanval jullie geloofwaardigheid als zou er een granaat in jullie tuin zijn gegooid. U haalt aan dat de explosie van de granaat een grote krater van een halve meter diep had achtergelaten in jullie gazon (CGVS [O.], p. 6) terwijl uw broer Faisal niets gemerkt of gezien heeft van een put in de grond, na zijn herstelling in het ziekenhuis (CGVS Faisal, p. 5). Zijn verklaring hiervoor dat jullie hem niet toelieten in de tuin te kijken, is enerzijds weinig geloofwaardig gezien jullie nog anderhalf jaar in het huis hebben gewoond en de krater hem dus zeker moet zijn opgevallen of ter ore zijn gekomen, maar anderzijds ook weinig coherent met uw verklaring dat het Faisal zelf was die niet meer durfde in de tuin te komen (CGVS [O.], p. 21). Bovendien lijkt het weinig plausibel dat de granaat in jullie tuin van zes op zes meter een krater van een halve meter diep heeft geslagen, uw broer slechts verwondde aan zijn linkerschouder (CGVS [O.], p. 6; CGVS Faisal, p. 5). De inslag van de granaat lijkt niet in verhouding te staan met de verwondingen van uw broer. Tot slot is het ook merkwaardig dat niemand in de weken nadien de aanslag op jullie tuin heeft opgeëist én dat jullie in het anderhalf jaar nadien ook niets meer hebben gehoord in verband met deze aanslag (CGVS [O.], p. 7). Indien iemand een statement wou maken door een granaat naar jullie huis te gooien, mag worden verwacht dat die nadien ook zijn boodschap kenbaar maakte. Uw weinig coherente, geloofwaardige en vage verklaringen, samen met de tegenstrijdige verklaringen van uw broer Faisal over deze aanslag, ondermijnen jullie geloofwaardigheid hierover, als zou dit een persoonlijk gerichte aanval zijn geweest op een van uw familieleden en algemener jullie volledige gezin. Bovendien zijn jullie nadien ook nog anderhalf jaar in jullie huis blijven wonen, alvorens Irak om te verlaten. Deze bevindingen doen besluiten dat jullie niet aannemelijk maken dat uw broer Faisal het slachtoffer is geworden van een aanslag die tegen uw familie is gericht. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat uw broer niet het slachtoffer geworden is van een algemeen veiligheidsincident. Net zoals u ook aanhaalt dat de verwondingen van uw moeder in de Palestijnse straat op 5 mei 2016, dat u staft met een medisch document, het gevolg is van een aanslag omwille van de algemene veiligheidssituatie (CGVS [O.], p. 16). De aanslag die uw broer Faisal overkwam kadert dan ook binnen de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, die verder wordt besproken in deze beslissing.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er grote twijfels rijzen bij jullie vermeende soennitische etniciteit. Vanzelfsprekend komt hierdoor de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsvrees ten opzichte van sjiitische milities verder onder druk te staan. Zo is het frappant dat u aanhaalt dat uw vader en broer begraven werden op de grote begraafplaats van Najaf, aangezien het de traditie is dat jullie de doden daar begraven (CGVS Oday, p. 20). Het is namelijk alom bekend dat sjieten uit de hele wereld naar Najaf trekken om er hun doden zo dicht mogelijk bij Imam Ali te begraven (zie administratief dossier). Dat uw familie uw vader en broer als soennieten (CGVS Oday, p. 3) in Najaf zouden begraven is dan

ook algemeen weinig geloofwaardig te noemen. Zelfs los van uw verklaringen als zouden ze door een sjjiitische militie gedood zijn. Bovendien haalde uw broer Faisal bij de dienst Minteh ook aan dat uw moeder sjjiitisch was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, Faisal), een verklaring die hij tijdens zijn gehoor op het CGVS met klem ontkent (CGVS Faisal, p. 9).

Op basis van het voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u en uw broer Faisal ingeroepen individuele vervolgingsfeiten, en dat jullie bij terugkeer een gegronde persoonlijke vrees op vervolging hebben. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u en uw broer, in het kader van jullie asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van Faisal en zijn nationaliteitskaart zeggen enkel iets over jullie identiteit, en niets over jullie asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoon. Hetzelfde geldt voor het kopie van de eerste pagina van uw paspoort, het kopie van de eerste pagina van Faisal zijn paspoort, uw verkiezingskaart, de nationaliteitskaarten van uw broer Fahed en uw vader, hun identiteitskaarten, de identiteitskaarten van uw moeder en zussen, de stemkaarten van uw familieleden, en jullie voedselkaart. De andere door u neergelegde documenten werden reeds eerder besproken om jullie ongeloofwaardigheid aan te tonen.

Inzake de medische problemen van uw broer Faisal, die hij staft met Iraakse en Belgische documenten, dient er worden vastgesteld dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient hij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van

regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in

de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een louter aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De bundel documenten van uw advocaat bestaat uit een arrest van de RvV van 12/04/2016 en een samenvattende nota van dit arrest en uit een rapport van Caritas International en Cire over de asielzoekers uit Irak en meer bepaald uit Bagdad. In het arrest van de RvV wordt gesteld dat de COI Focus Irak, de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 6 oktober 2015 geactualiseerd moet worden. Het rapport van Caritas International en Cire bevat een bespreking van de COI Focus Bagdad van 6 oktober 2015 en van de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016. De analyse waarop het CGVS voor haar bovenvermelde beoordeling van de nood aan bescherming voor burgers uit de stad Bagdad volgens artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet steunt is de COI Focus die dateert van 6 februari 2017. De neergelegde stukken hebben derhalve geen betrekking op de actuele beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad zoals verwoordt in deze COI Focus en kunnen derhalve geen afbreuk doen aan bovenstaande appreciatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw minderjarige broer Faisal [A.T.B.] eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker zijn asielrelaas zoals opgenomen in het feitenrelaas van de bestreden beslissing maar verklaart hij het oneens te zijn met het standpunt van het CGVS dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.2. In een aanvullende nota van 20 februari 2018 legt het CGVS bijkomende documenten voor met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, met name de COI Focus *"Irak: de veiligheids-situatie in Bagdad"* van 25 september 2017.

2.3. Op 22 februari 2018 maakt verzoeker een aanvullende nota over waar hij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), nieuwe elementen ter kennis brengt van de Raad die betrekking hebben op zijn profiel. Deze elementen betreffen foto's, een verwijzing naar de inhoud van verzoekers Instagram- en Facebookaccount en een weblink naar een YouTube-filmpje waar hij figureert in een muziekclip. Tijdens de terechtzitting worden deze elementen verder belicht door de raadvrouw van verzoeker en wijst zij tevens op de duidelijk zichtbare tattoos van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat deze nieuwe elementen, die in wezen een nieuw asielmotief uitmaken, erop zouden kunnen wijzen dat verzoeker een levensstijl heeft die mogelijk problemen kan veroorzaken in Bagdad en verder grondig onderzoek behoeven.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, het ontbreken van volledige en pertinente informatie omtrent niet-conformistische levensstijlen in Irak en de onmogelijkheid om de inhoud van verzoekers Instagram- en Facebookaccount alsook de weblink naar een YouTube-filmpje te raadplegen en te onderzoeken, kan in deze stand van zaken de Raad dit nieuwe asielmotief niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

2.4. Uit de bestreden beslissing en de stukken in het administratief dossier blijkt voorts dat het CGVS niet twijfelt dat verzoeker, voor zijn vlucht naar België, woonachtig was in de stad Al-Mahmudiya. Daarnaast uit het CGVS in de bestreden beslissing een zekere twijfel over verzoekers verklaring dat hij soenniet is. De Raad stelt vast dat er informatie ontbreekt in het administratief dossier omtrent de stad Al-Mahmudiya waardoor hij niet kan nagaan wat de religieuze en etnische samenstelling van de bevolking in deze stad is, noch de concrete en actuele (veiligheids)toestand van de verschillende bevolkingsgroepen in deze stad.

2.5. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES